

ระบบสารสนเทศผ้าแต้มมรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ
THE LOCAL WISDOM HERITAGE INFORMATION SYSTEM OF PA-
SEAW IN SISAKET PROVINCE

ธีรพงศ์ สงฆ์

¹Teerapong Songputh

มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ, ประเทศไทย

Sisaket Rajabhat University, Thailand

Teerapong.song@gmail.com

Received: October 24, 2024; **Revised:** November 9, 2024; **Accepted:** December 28, 2024

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง ระบบสารสนเทศผ้าแต้มมรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาระบบสารสนเทศผ้าแต้มมรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ และเพื่อประเมินประสิทธิภาพและศึกษาความพึงพอใจในการใช้ระบบสารสนเทศภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ โดยเป็นการวิจัยแบบผสมผสาน คือ การวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก การสังเกตพฤติกรรม และใช้แบบสอบถามประเมินความพึงพอใจของระบบสารสนเทศ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้จากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง ของสมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนผ้าแต้ม จำนวน 40 คน และประเมินประสิทธิภาพในการใช้ระบบสารสนเทศจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 7 คน โดยใช้สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษาวิจัยพบว่า ระบบสารสนเทศผ้าแต้มมรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษสามารถทำงานได้ตามที่กำหนดไว้ และผลการประเมินประสิทธิภาพของระบบสารสนเทศ พบว่า ด้านความง่ายต่อการใช้งานระบบ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 ด้านการรักษาความปลอดภัยของข้อมูลในระบบ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.57 และด้านการทำงานได้ตามฟังก์ชันงานของระบบ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 และผลการ

¹ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาสาขาวิชาเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

ประเมินความพึงพอใจในการใช้ระบบสารสนเทศ โดยรวมเกี่ยวกับฐานข้อมูลในส่วนของเนื้อหาในระดับมาก

คำสำคัญ : ผ้าแส่ว, ศรีสะเกษ, เทคโนโลยีสารสนเทศ

Abstract

The objectives of the research on the Local Wisdom Heritage Information System of Pa-Seaw in Sisaket Province are: to develop the information system of Pa-Seaw, the local wisdom textile inheritance in Si Sa Ket Province, and To evaluate the effectiveness and the satisfaction towards the use of the information technology of Pa-Seaw, the local wisdom textile inheritance in Si Sa Ket Province. The research methodology involves a mixed-methods approach, which includes both quantitative and qualitative research methods. In-depth interviews, behavior observation, and satisfaction questionnaires were used to collect data. The sample group consisted of 40 members from the local community textile cooperative, and the effectiveness of the use of the information technology was evaluated by 7 experts using descriptive statistics namely mean and standard deviation. The research findings showed that The Information System of Pa-Seaw, the Local Wisdom Heritage in Sisaket Province functioned according to its intended design and The evaluation of the effectiveness of the information system of Pa-Seaw, the local wisdom textile inheritance revealed as follows: The system's ease of use was rated as high with an average score of 4.29. Data security in the system was rated as the highest with an average score of 4.57. The system's ability to perform its functions was rated as high with an average score of 4.47. Overall satisfaction towards the Information System of Pa-Seaw, the Local Wisdom Heritage in Sisaket Province, particularly concerning the content database, was rated as high.

Keywords: Pa-Saw, Sisaket province, information

บทนำ

ภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นความรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ในชีวิตของคน ผ่านกระบวนการศึกษา สังเกต คิดว่าวิเคราะห์จนเกิดปัญญาและตกผลึกเป็นองค์ความรู้ที่ประกอบกันขึ้นมาจากความรู้อะไหล่หลาย ๆ เรื่อง จัดว่าเป็นพื้นฐานขององค์ความรู้สมัยใหม่ที่จะช่วยในการเรียนรู้ การแก้ปัญหาจัดการและการปรับตัวในการดำเนินชีวิตของคนเรา ภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นความรู้ที่มีอยู่ทั่วไปในสังคม ชุมชนและในตัวผู้รู้เอง จึงควรมีการสืบค้น รวบรวม ศึกษา ถ่ายทอด พัฒนาและนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างกว้างขวาง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2535) ได้ให้คำจำกัดความของภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือภูมิปัญญาชาวบ้านว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาวบ้านคิดได้เอง ที่นำมาใช้ในการแก้ปัญหา เป็นสติปัญญา เป็นองค์ความรู้ทั้งหมดของชาวบ้าน ทั้งกว้าง ทั้งลึก ที่ชาวบ้านคิดเอง ทำเอง โดยอาศัยศักยภาพที่มีอยู่ แก้ปัญหาการดำเนินชีวิตได้ในท้องถิ่นอย่างสมสมัย ภูมิปัญญาท้องถิ่นนั้น สะสมขึ้นมาจากประสบการณ์ชีวิต สังคม และในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน และสืบทอดกันมาเป็นวัฒนธรรม ไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกทางความรู้ ประเพณี พิธีกรรม ตลอดจนเครื่องมือ วัตถุ สิ่งประดิษฐ์ต่างๆ (ประเวศ วัชชี, 2536)

จังหวัดศรีสะเกษเป็นเมืองที่มีความหลากหลายทางภูมิศาสตร์และชาติพันธุ์ ประกอบไปด้วยกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ 4 กลุ่มชาติพันธุ์คือ ลาว เขมร ส่วย(กูย) และเยอ แต่ละกลุ่มชาติพันธุ์ในศรีสะเกษต่างมีวิถีชีวิต วัฒนธรรม เอกลักษณ์อัตลักษณ์เฉพาะถิ่นของตนภูมิปัญญาในการทอผ้าไหมและการปักเย็บผ้าในแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์มีการสร้างสรรค์ลวดลายต่างกันจนเกิดเป็นอัตลักษณ์กลุ่มชาติพันธุ์เขมร มีเข้าตะเข็บด้วยลายตีนตะขาบ และกลุ่มชาติพันธุ์ลาวเข้าตะเข็บด้วยลายขามแดง เพียงรอบเดียว กลุ่มชาติพันธุ์ส่วย มีการเย็บตะเข็บสองรอบ คือ เย็บด้วยลายขามแดงแล้วจึงเย็บหางสิงห์อีกครั้งหนึ่ง ส่วนในกลุ่มชาติพันธุ์เยอไม่พบการปักเย็บที่เป็นลวดลายเหมือนกลุ่มชาติพันธุ์ อื่น ๆ (บุญโรช ศรีละพันธ์, 2559: 285-305) ทั้งนี้การแส่ว เป็นการเย็บผ้าให้ติดกันด้วยมือ ซึ่งสมัยโบราณยังไม่มีจักรเย็บผ้าและเครื่องมือในการตัดเย็บเสื้อผ้า ชาวบ้านสมัยโบราณจะเอามือตัดผ้าเป็นชิ้นเพื่อนำมาทำเป็นเสื้อสวมใส่ เย็บผ้าให้ติดกันด้วยมือ คิดค้นวิธีเย็บแบบต่าง ๆ ให้เกิดลวดลายสวยงามเรียกว่า “การแส่วผ้า” เป็นภูมิปัญญาการนำเส้นไหมหรือด้าย ที่คนในชุมชนเลี้ยงเองเริ่มจากการเลี้ยงไหม สาวไหม แล้วนำมาย้อมสีต่าง ๆ โดยสีที่ใช้และเป็นเอกลักษณ์ คือ สีแดง สีเหลือง และสีขาว นำมา ควั่น เข้าด้วยกันให้เป็นเกลียว แล้วมาทำการแส่วตะเข็บหรือชายเสื้อด้วยมือ เป็นลวดลายบนผืนผ้าลายต่างๆ โดยลวดลายบนผืนผ้าจะเกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิต ความเชื่อ วิถีชีวิตความเป็นอยู่ และธรรมชาติรอบตัว จึงจะเห็นได้ว่าเสื้อแส่วของจังหวัดศรีสะเกษ

จะมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่สวยงามเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ปฏิบัติสืบทอดกันมาจากบรรพบุรุษ (พัชรา ปราชญ์เวทย์ และเอกเทศ แสงลับ. 2559: 194 -202)

ปัจจุบันของภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านผ้าแส่ว ได้รับความสนใจจากคนในท้องถิ่นพอสมควร ซึ่งเป็นองค์ความรู้ที่เกิดจากการสั่งสมประสบการณ์ของผู้รู้ในชุมชน และเป็นประสบการณ์ที่ได้รับการถ่ายทอดจากบรรพบุรุษที่มีความรู้ มีอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมและศาสนาเข้ามาเกี่ยวข้องอยู่ด้วย และมีวัฒนธรรมเป็นพื้นฐาน ภูมิปัญญาเป็นสิ่งที่มีความ

ดังนั้น ภูมิปัญญาท้องถิ่นผ้าแส่วจึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจที่ต้องได้รับการทบทวนความรู้ มีการจัดเก็บเอกสารข้อมูลอย่างเป็นระบบ และเผยแพร่สู่คนรุ่นหลังต่อไป ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญในการรวบรวมองค์ความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นผ้าแส่วอย่างเป็นระบบ และสะดวกในการสืบค้นข้อมูล จึงได้มีแนวความคิดที่พัฒนาระบบฐานข้อมูล เพื่อรวบรวม บันทึกและสืบค้นองค์ความรู้ด้านนี้ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการสืบสานภูมิปัญญา วัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น และเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการวางแผนส่งเสริมการอนุรักษ์ฟื้นฟูภูมิปัญญา วัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาระบบสารสนเทศผ้าแส่วมรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ
2. เพื่อประเมินประสิทธิภาพและความพึงพอใจในการใช้ระบบสารสนเทศผ้าแส่วมรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษของกลุ่มทำผ้าแส่วในจังหวัดศรีสะเกษ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ระบบสารสนเทศผ้าแส่วมรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษซึ่งผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามลำดับหัวข้อ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้การวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ สมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชนผ้าแส่ว จำนวน 150 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ ผู้วิจัยคัดเลือกผู้นำกลุ่มวิสาหกิจชุมชนที่มีการแส่วผ้า จำนวน 40 คน โดยเลือกอย่างเจาะจง

2. เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ในขั้นตอนนี้คือแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามวิธีการการสัมภาษณ์เชิงลึก การสังเกตพฤติกรรม และใช้แบบสอบถามประเมินความพึงพอใจของระบบสารสนเทศ

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอตามลำดับ โดยใช้สถิติการวิเคราะห์โดยการแจกแจงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย

การดำเนินการวิจัยแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ เพื่อพัฒนาระบบสารสนเทศผ้าแสบรรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ และประเมินประสิทธิภาพและความพึงพอใจในการใช้ระบบสารสนเทศผ้าแสบรรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษของกลุ่มทำผ้าแสบในจังหวัดศรีสะเกษ

1. การพัฒนาระบบสารสนเทศผ้าแสบรรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษผู้วิจัยได้ทำการศึกษาความต้องการของผู้ใช้ แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อดำเนินการจัดเก็บในระบบฐานข้อมูล โดยเป็นการกำหนดรายการข้อมูลที่เป็นต้องบันทึกลงฐานข้อมูล ได้แก่ ชื่อลายผ้าแสบ ข้อมูลพื้นฐาน รูปภาพผ้าแสบ วิธีการผลิต และข้อมูลชุมชนที่ผลิต เป็นต้น และที่ประชุมยังได้ออกแบบส่วนของการแสดงผลข้อมูลให้ผู้ใช้งานสามารถเข้าใช้ผ่านระบบอินเทอร์เน็ต รองรับการใช้งานในทุกๆ อุปกรณ์ไม่ว่าจะเป็นคอมพิวเตอร์ สมาร์ทโฟนหรือแท็บเล็ต เป็นต้น ดังนั้นผลศึกษาและการวิเคราะห์งานทำให้ได้ขอบเขตความต้องการของผู้ใช้ การวิเคราะห์และออกแบบระบบ เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่จะทำให้ได้การพัฒนาระบบที่มีประสิทธิภาพ สำหรับผู้ดูแลระบบในการจัดการระบบสารสนเทศผ้าแสบรรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ ซึ่งสามารถจัดการข้อมูลผ่านเว็บไซต์ได้ โดยเข้าผ่านระบบจัดการฐานข้อมูล พัฒนาโดยใช้รูปแบบของเว็บแอปพลิเคชัน (web Application) โดยใช้การออกแบบเว็บไซต์ในรูปแบบของ Responsive Web Design เพื่อให้สามารถรองรับการทำงานได้ทุกอุปกรณ์ การใช้งานที่สามารถใช้งานได้ง่าย สะดวกทุกที่ ทุกเวลา ซึ่งเป็นการทำงานผ่านเว็บไซต์(Website) เป็นการเพิ่ม ลบและแก้ไขข้อมูลต่าง ๆ

2. ผลการประเมินประสิทธิภาพและศึกษาความพึงพอใจในการใช้ระบบสารสนเทศผ้าแสบรรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ

2.1 ผลประเมินประสิทธิภาพของระบบสารสนเทศผ้าแสบรรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ ผู้วิจัยได้นำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนโปรแกรมและระบบคอมพิวเตอร์ จำนวน 4 คน และผู้ดูแลระบบที่เป็นผู้นำเข้าข้อมูล จำนวน 3 คน ที่ได้ใช้งานระบบสารสนเทศผ้าแสบรรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ ผลการทดสอบและประเมิน

ประสิทธิภาพของระบบสารสนเทศผ้าแล้วมรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ พบว่า ด้านความง่ายต่อการใช้งานระบบ (Usability Test) อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 ด้านการรักษาความปลอดภัยของข้อมูลในระบบ (Security Test) อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.57 และด้านการทำงานได้ตามฟังก์ชันงานของระบบ (Function Test) อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47

2.2 ผลการประเมินความพึงพอใจในการใช้ระบบสารสนเทศผ้าแล้วมรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ ผู้วิจัยคัดเลือกผู้นำกลุ่มวิสาหกิจชุมชนที่มีการแล้วผ้า จำนวน 40 คน ได้ใช้งานระบบสารสนเทศผ้าแล้วมรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ ผลการทดสอบและประเมินความพึงพอใจในการใช้ระบบสารสนเทศผ้าแล้วมรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ พบว่าผู้ทดสอบและประเมินฐานข้อมูลส่วนใหญ่มีความคิดเห็น โดยรวมเกี่ยวกับฐานข้อมูลในส่วนของเนื้อหาในระดับ มากที่สุด 4.54 ผลการทดสอบและประเมินผลฐานข้อมูลในด้านการสืบค้น พบว่า ผู้ทดสอบและประเมินฐานข้อมูลส่วนใหญ่มีความคิดเห็น โดยรวมเกี่ยวกับการสืบค้นในระดับมากที่สุด 4.66 ผลการทดสอบและประเมินผลฐานข้อมูลในด้านการติดต่อกับผู้ใช้ พบว่าผู้ทดสอบและประเมินฐานข้อมูลส่วนใหญ่มีความคิดเห็นโดยรวมเกี่ยวกับการติดต่อกับผู้ใช้ ในระดับมากที่สุด 4.61 และผลการทดสอบและประเมินผลฐานข้อมูลในส่วนลักษณะฐานข้อมูล พบว่าผู้ทดสอบและประเมินฐานข้อมูลส่วนใหญ่มีความคิดเห็นโดยรวมเกี่ยวกับลักษณะของฐานข้อมูล ในระดับมากที่สุด 4.59 ผลการทดสอบและประเมินฐานข้อมูลส่วนใหญ่มีความคิดเห็น โดยรวมเกี่ยวกับฐานข้อมูลในส่วนของเนื้อหาในระดับมาก

อภิปรายผล

1. เพื่อพัฒนาระบบสารสนเทศผ้าแล้วมรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และออกแบบระบบที่เหมาะสม ให้ตรงตามความต้องการของผู้ใช้งานมากที่สุด โดยใช้หลักการพัฒนาระบบ SDLC (System Development Life Cycle) ซึ่งจะแสดงกิจกรรมต่าง ๆ ภายในระบบสารสนเทศที่ต้องการ สอดคล้องกับงานของปีชมา ตรีมงคล (2559) ที่ได้นำแนวคิดวงจรการพัฒนาแบบ SDLC มาใช้ และเป็นการพัฒนาที่สอดคล้องกับบริบท อาทิเช่น ข้อความ กราฟิก มัลติมีเดีย ในการจัดการ การท่องเที่ยวในชุมชนนั้น โดยทำการพัฒนาให้ตรงกับความต้องการของพื้นที่ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานของลลิตดาวรรณ เสนานาดี (2565) ที่ได้ใช้ทฤษฎีการพัฒนาแบบ SDLC เป็นสื่อที่ช่วยในการวิเคราะห์ที่เป็นไปได้โดยง่ายและมีความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้วิเคราะห์ระบบเอง หรือระหว่างผู้วิเคราะห์ระบบกับโปรแกรมเมอร์หรือระหว่างผู้วิเคราะห์ระบบกับผู้ใช้ระบบเข้าใจตรงกัน ทั้งนี้การพัฒนาระบบสารสนเทศผ้าแล้วมรดกทางภูมิ

ปัญหาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ พัฒนาโดยใช้รูปแบบของเว็บแอปพลิเคชัน โดยใช้การออกแบบเว็บไซต์ในรูปแบบของ Responsive Web Design เพื่อให้สามารถรองรับการทำงานได้ทุกอุปกรณ์ และจัดเก็บในระบบฐานข้อมูลที่จำเป็นต่อบันทึกลงฐานข้อมูล การวิเคราะห์โครงสร้างของฐานข้อมูลและวิเคราะห์ความต้องการในการนำข้อมูลไปใช้ของผู้ใช้แบ่งการทำงานสำหรับผู้ใช้ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้ใช้งานทั่วไป (User) และกลุ่มของผู้ดูแลระบบ (Admin) สอดคล้องกับงานของรุ่งรัศมี บุญดาว ที่ได้พัฒนาระบบ ประกอบด้วย ส่วนของผู้ใช้บริการ (Client) เว็บเซิร์ฟเวอร์ (Web Server) และระบบฐานข้อมูล (Database System) ผู้ใช้ระบบสามารถให้ข้อมูลความต้องการผลิตภัณฑ์ผ้าทอมือผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้ นอกจากนี้การออกแบบระบบยังสอดคล้องกับงานของลัทธกาญจน์ กุญแก้วและพนิดา พานิชกุล (2563: 28-38) ที่มีผลการออกแบบและพัฒนาระบบออกแบบเสื้อแขนสำหรับวิเคราะห์ความต้องการของลูกค้า แสดงผลได้ทั้งบนคอมพิวเตอร์และโทรศัพท์มือถือ สามารถรองรับการทำงานได้ทุกอุปกรณ์ โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาความต้องการของผู้ใช้ แล้วนำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์เพื่อดำเนินการจัดเก็บในระบบฐานข้อมูล เป็นการกำหนดรายการข้อมูลที่จำเป็นต่อบันทึกลงฐานข้อมูล ได้แก่ ชื่อลายผ้าแล้ว ข้อมูลพื้นฐานรูปภาพผ้าแล้ว วิธีการผลิตและข้อมูลชุมชนที่ผลิต เป็นต้นและที่ประชุมยังได้ออกแบบส่วนของการแสดงผลข้อมูลที่ทำให้ผู้ใช้สามารถเข้าใช้ผ่านระบบอินเทอร์เน็ต รองรับการใช้งานในทุกๆ อุปกรณ์ไม่ว่าจะเป็นคอมพิวเตอร์ สมาร์ทโฟน หรือแท็บเล็ต เป็นต้น

2. เพื่อประเมินประสิทธิภาพและความพึงพอใจในการใช้ระบบสารสนเทศผ้าแล้วมรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษของกลุ่มทำผ้าแล้วในจังหวัดศรีสะเกษผลการประเมินประสิทธิภาพและความพึงพอใจในการใช้ระบบสารสนเทศผ้าแล้วมรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ ผู้ทดสอบและประเมินฐานข้อมูลเห็นด้วยกับรายข้อต่าง ๆ ในระดับมาก เนื่องจากสามารถตอบสนองความต้องการของผู้ใช้ได้อย่างสะดวก สืบค้นแบบมาตรฐานได้คือจากชื่อเรื่อง หัวเรื่อง และชื่อผู้แต่ง ส่งผลให้การเข้าถึงสารสนเทศสะดวก สอดคล้องกับงานวิจัยของ อรรถพล ช่วยคำชู (2554) ที่ผู้ใช้สามารถสืบค้นข้อมูลที่ต้องการได้อย่างสะดวกรวดเร็ว และประหยัดเวลา ซึ่งการประเมินฐานข้อมูลการสร้างระบบสารสนเทศผ้าแล้วมรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ โดยผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนโปรแกรมและระบบคอมพิวเตอร์ กับผู้ดูแลระบบที่เป็นผู้นำเข้าข้อมูลที่ได้ใช้งานระบบ สอดคล้องกับงานของ สุภาสินี วิเชียร (2564: 42-53) ที่ได้ประเมินระบบ โดยผู้ทดลองใช้และประเมินเป็นผู้ใช้ความรู้ภูมิปัญญาคหศาสตร์ชาวกูย ประกอบด้วย อาจารย์ นักวิจัย นักวิชาการทางด้านประวัติศาสตร์ท้องถิ่นวัฒนธรรมศึกษา มานุษยวิทยา ชาติพันธุ์วิทยาและที่เกี่ยวข้อง นักวิชาการวัฒนธรรม นักศึกษาและผู้ใช้ในแหล่งให้บริการความรู้ภูมิปัญญาคหศาสตร์ชาวกูย นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานของสมศักดิ์ จีวัฒนา และชลิตา ภัทรศรีจิรากุล (2558: 59-67)

ที่ได้เลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มวิสาหกิจชุมชนผ้าไหมทอมือที่มีความเข้มแข็งในจังหวัดบุรีรัมย์และมีความพร้อมทางด้านไอซีที (ICT) ในการประเมินระบบทั้งนี้การประเมินประสิทธิภาพของระบบ 3 ด้าน คือ ด้านความง่ายต่อการใช้งานระบบ (Usability Test) ด้านการรักษาความปลอดภัยของข้อมูลในระบบ (Security Test) และด้านการทำงานได้ตามฟังก์ชันงานของระบบ (Function Test) สอดคล้องกับงานของรุ่งรัศมี บุญดาว (2555) นอกจากนั้นแล้วงานวิจัยนี้ได้ประเมินความพึงพอใจในการใช้ระบบสารสนเทศผ้าแล้วมรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ โดยคัดเลือกผู้นำกลุ่มวิสาหกิจชุมชนที่มีการแล้วผ้า จำนวน 40 คน ผลการทดสอบและประเมินฐานข้อมูลส่วนใหญ่มีความคิดเห็น โดยรวมเกี่ยวกับฐานข้อมูลในส่วนของเนื้อหาในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของพิชิต พวงภาคีศิริ (2554) ได้จัดกิจกรรมอบรมให้ความรู้การในระบบสารสนเทศแก่ชุมชนและผู้เกี่ยวข้อง ในการค้นหาองค์ความรู้ ข้อมูลสารสนเทศและการ ติดต่อสื่อสาร จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน ใช้เครื่องมือเป็นแบบประเมินความพึงพอใจ โดยใช้ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการประเมินระบบสารสนเทศพบว่าผู้ใช้ มีความพึงพอใจอยู่ในเกณฑ์ ระดับดีมาก

องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษา

หลักการพัฒนาระบบ SDLC (System Development Life Cycle) ในการพัฒนา และพัฒนาฐานข้อมูลโดยใช้มายเอสคิวแอล (MySQL) เป็นฐานข้อมูลในกาจัดเก็บข้อมูล และใช้ภาษาพีเอชพี (PHP) ในการเขียนเว็บเพื่อติดต่อกับฐานข้อมูล การพัฒนาระบบสารสนเทศผ้าแล้วมรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษ พัฒนาโดยใช้รูปแบบของเว็บแอปพลิเคชัน (web Application) โดยใช้การออกแบบเว็บไซต์ ในรูปแบบของ Responsive Web Design เพื่อให้สามารถรองรับการทำงานได้ทุกอุปกรณ์ และจัดเก็บในระบบฐานข้อมูลที่เป็นต้องบันทึกลงฐานข้อมูล ได้แก่ ชื่อสายผ้าแล้วข้อมูลพื้นฐาน รูปภาพผ้าแล้ว วิธีการผลิต และข้อมูลชุมชนที่ผลิต เป็นต้น การวิเคราะห์โครงสร้างของฐานข้อมูลและวิเคราะห์ความต้องการในการนำข้อมูลไปใช้ของผู้ใช้แบ่งการทำงานสำหรับผู้ใช้ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้ใช้งานทั่วไป (User) และกลุ่มของผู้ดูแลระบบ (Admin) ซึ่งสามารถกำหนดได้มากกว่า 1 คน ระบบสารสนเทศผ้าแล้วมรดกทางภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดศรีสะเกษสามารถทำงานได้ตามที่กำหนดไว้ และผลการประเมินประสิทธิภาพของระบบสารสนเทศพบว่า ด้านความง่ายต่อการใช้งานระบบ อยู่ในระดับมาก และผลการประเมินความพึงพอใจในการใช้ระบบสารสนเทศ โดยรวมเกี่ยวกับฐานข้อมูลในส่วนของเนื้อหาในระดับมาก

เอกสารอ้างอิง

- บุญโรช ศรีละพันธ์. (2559). “ภูมิปัญญาผ้าไหมลายลูกแก้วของกลุ่มชาติพันธุ์ในจังหวัดศรีสะเกษ”, วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี, 12(1), มกราคม-มิถุนายน 2559, 285-305.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 10), กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น
- ปัทมา ตริมางคล. (2559). การพัฒนากลยุทธ์การจัดการความรู้เชิงรุก สำหรับชุมชนผู้ผลิต วัตถุประสงค์ในห่วงโซ่อุปทานกิจการเพื่อสังคม. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศิลปากร, ประเวศ วะสี. (2536). ภูมิปัญญาชาวบ้านกับการพัฒนาชนบท เล่ม 2. กรุงเทพฯ: อัมรินทร์.
- พิชิต พวงภาคีศิริ. (2554). ระบบสารสนเทศภูมิปัญญาชาวบ้านตำบลนานกกก. อำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์. การประชุมราชภัฏนครสวรรค์วิจัย ครั้งที่ 1. 277-290.
- พัชรา ปราชญ์เวช และเอกเทศ แสงลับ. (2559). การใช้คอมพิวเตอร์กราฟิกในการสร้าง ลายผ้าของกลุ่มชาติพันธุ์ในจังหวัดศรีสะเกษ. มหกรรมงานวิจัยแห่งชาติ 2559 (Thailand Research Expo 2016). โรงแรมเซ็นทาราแกรนด์ และบางกอกคอนเวนชันเซ็นเตอร์ เซ็นทรัลเวิลด์ กรุงเทพฯ ระหว่างวันที่ 17-21 สิงหาคม 2559. หน้า 194 -202.
- รุ่งรัตน์ บุญดาว. (2555). “การพัฒนาระบบในการหาความต้องการของลูกค้าสำหรับใช้ในการผลิตผ้าทอมือเพื่อพัฒนาวิสาหกิจชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง”.. วารสารวิทยาการจัดการและสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 7(1), ตุลาคม-มีนาคม 2554, 79-88.
- ลัดดาวรรณ เสนานาดี. (2565). ข้อเสนอเชิงนโยบายการบริหารจัดการเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารเพื่อการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยสหวันนะเขต บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ลัทธกาญจน์ กุญแก้ว และ พนิดา พานิชกุล (2563). “ระบบออกแบบเสื้อแขวสำหรับวิเคราะห์ ความต้องการของลูกค้าของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มทอผ้าบ้านเมืองหลวง อำเภอห้วยทับทัน จังหวัดศรีสะเกษ”. RMUTT Global Business and Economics Review, 15 (1), มกราคม- มิถุนายน 2563, 28-38.
- สมศักดิ์ จีวัฒนาและชลิตา ภัทรศรีจิรากุล. (2558). “การพัฒนาระบบฐานข้อมูลผ้าไหมทอมือของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนจังหวัดบุรีรัมย์”. วารสารวิจัยและนวัตกรรมท้องถิ่น, 10(1), มกราคม - มิถุนายน 2558, 59-67.

อรรถพล ช่วยคำชู. (2554). การพัฒนาโปรแกรมการจัดการฐานข้อมูลสำหรับกระบวนการ
ขอผ่อนผันค่าบำรุงการศึกษา กรณีศึกษา : คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
พระนครเหนือ.

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2535). การนิเทศการศึกษา. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

สุภาสินี วิเชียร. (2564). “การพัฒนาคลังความรู้ภูมิปัญญาศาสตร์ชาวภูยในจังหวัดสุรินทร์”.
วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ, 15(1), มกราคม - เมษายน 2564,
42-53.